

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018 č. j. 1249/2018-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 11. 2018 č. j. 1249/2018-160-SPR/3 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí”), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 28. 11. 2017 č. j. MHMP 1863846/2017/Tou (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že *„dne 16. 11. 2016, v 09:20 hodin, řídil vozidlo tovární značky X, registrační značky X, po ulici Plzeňské, ve směru jízdy z centra, u domu č.p.177, v Praze 5, přičemž při jízdě držel v levé ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Dále bylo zjištěno, že řídil uvedené motorové vozidlo, ačkoliv nebyl ve vozidle na sedadle připoután bezpečnostním pásem.“*. Žalobce tím úmyslně porušil povinnosti uložené v ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona za použití § 12 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že policisté do vozidla nemohli vidět přes spoiler a síťku, pokud policisté viděli, jak se mezi sedadlem řidiče a B sloupkem nachází pás, pak se nejednalo o část pásu, kterou měl být žalobce připoután, ale pouze o část pásu, jejíž účel spočívá v prodloužení pásu při odmotávání. Žalovaný porušil § 68 odst. 3, § 3 správního řádu, když se těmito námitkami nezabýval, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, dále jen „**NSS**“, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, rozsudku NSS ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34).
4. Žalovaný dale pochybil, když neprovedl navržený důkaz selektivním vyšetřením paměti policistů s tm, že je irelevantní. Žalobce však nepovažuje za věrohodné to, že by po jednom roce od údajných spáchání přestupků dokázali vypovědět do detailu vjemy, které vnímali v den spáchání údajného přestupku. Irelevantnost důkazu lze konstatovat až po jeho provedení a nelze důkaz bez jeho provedení hodnotit (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 61/2008 - 98, rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Nebylo též dostatečně posouzeno, zda policisté situaci vidět mohli (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011 č. j. 7 As 102/2012 - 86). Žalobce dále poukázal na fakt, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nejednalo o důkaz irelevantní, neboť v dané věci není videozáznam. Tento důkaz by tak prokázal, že jsou svědkové nevěrohodní. Žalobce též namítal, že svědkové měli na věci zájem, neboť svědkové byli pod vlivem tzv. čárkového systému, jehož existenci prokazuje např. Zpráva o výsledku šetření ve věci ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 953/2013/VOP/MK Veřejného ochránce práv, kterou žalobce navrhl provést jako důkaz společně s výsledkem alespoň dvou bývalých policistů ze stejného útvaru, kteří policii opustili mezi lety 2015 – 2017. Tyto důkazy byly navrženy za účelem prokázání toho, že hlídka podléhala čárkovému systému, a tak byla „tlačena“ k pokutování žalobce.

5. Žalobce ve vyjádření namítal, že policisté museli vypovídat k jiné věci, než k této. Dané soudí z toho, že je rozpor mezi podanou výpovědí policistů a úředním záznamem, který byl vyhotoven po údajném spáchání přestupků a přiložen k oznámení o přestupku správnímu orgánu. V úředním záznamu bylo uvedeno, že žalobce odmítal spáchání přestupků, s čímž žalobce souhlasí, neboť sám odmítal a stále odmítá, že by se dopustil jakéhokoli přestupku. Ve výpovědích policistů je však uvedeno, že žalobce měl s obviněním z přestupků výslovně souhlasit.
6. Žalobce ve vyjádření též poukázal na fakt, že výpovědi policistů jsou v rozporu, neboť policista V. uvedl: *„Projížděli jsme po ulici Plzeňská, ve směru z centra, v levém jízdním pruhu. V pravém jízdním pruhu jsme projížděli kolem vozidla X, oba jsme si všimli, že řidič není připoután a v levé ruce drží telefon a telefonuje.“* Tvrzení policisty V. si však odporuje s výpovědí podanou policistou K., který uvedl: *„V průběhu jízdy jsme jeli pravým jízdním pruhem za vozidlem X. Zdálo se nám, že řidič není připoután a telefonuje.“* U policistů nedošlo ke shodě, ve kterém jízdním pruhu v době údajného spáchání přestupku jeli, a odkud tedy údajné protiprávní jednání obviněného spatřili. Z toho žalobce soudí, že u policistů muselo dojít ke smíchání dvou či více silničních kontrol. Ke smíchání přestupků došlo pravděpodobně proto, že policisté vypovídali téměř po roce od spáchání údajného přestupku, což je s ohledem na fakt, že denně takových kontrol provedou desítky, příliš dlouhá doba. Žalobce zásadně nesouhlasí s tím, že by výpovědi policistů byly konzistentní. Žalobce dále namítá, že nebyla zjištěna četnost služeb policisty V. v jiných částech Prahy, než v Praze 8. Dané konstatování tak může být zavádějící.
7. Žalobce též namítá, že rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42 je již překonaný. Policisté rozhodně nejsou svědkové nestranní, je nezbytné zohlednit, že se nejedná o žádné třetí, neutrální osoby a pozorovatele, ale naopak o přímé aktéry dané věci při provádění měření rychlosti. Pokud by se nepotvrdila jejich zjištění zaznamenaná v úředním záznamu, resp. oznámení přestupku, mohlo by to mít negativní důsledky pro dotčené policisty, včetně jejich případného postihu. V případě právě těchto osob se tedy nepochybně nejedná o osoby, u nichž by apriori bylo možno vystačit toliko se zbežným posouzením jejich svědecké věrohodnosti. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v doplnění odvolání namítal, že došlo k favorizování verze, kterou uvádějí policisté, před verzí žalobce, aniž k tomu byl důvod. Dle názoru žalobce tak bylo postupováno v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I ÚS 520/16.

8. Žalobce dale vytýkal, že správní orgán ani u jediného aspektu, ke kterému přihlédl, neuvedl, zda se jednalo o polehčující či přitěžující okolnost, a jaký vliv na výši sankce měla ta která okolnost, ke které správní orgán přihlédl. Dle názoru žalobce proto bylo rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné a v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 21. 3. 2013, č. j. 59 A 40/2011 – 132, rozsudkem NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23 a rozsudkem NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 63. Sankce podle názoru žalobce měla být maximálně 1 500 Kč, přitom rozdíl 300 Kč není bagatelní (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30), zvýšení pokuty nebylo dostatečně odůvodněno.
9. Žalobce v doplnění odvolání též namítal, že se správní orgán nezabýval tím, zda pro žalobce není novější právní úprava výhodnější, přičemž dle jeho názoru tomu tak je, neboť zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, umožňuje sankci uložit pod zákonnou hranici a navíc výslovně zakotvuje polehčující okolnosti, kterými se musí správní orgány zabývat. Žalobce namítal, že správní orgán postupoval nezákonně, a porušil tak právo na spravedlivý proces, rozhodnutí je též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
10. Žalobce namítal i to, že správní orgán při ukládání sankce nezákonně přihlédl k žalobcovým zahlazeným přestupkům, přičemž kdyby k nim správní orgán nepřihlédl, jistě by uložil nižší sankci.
11. Nesprávný byl též závěr o formě zavinění ohledně nepřipoutání se, když správní orgán v rozhodnutí prvního stupně konstatoval, že se žalobce úmyslně nepřipásal bezpečnostním pásem. Žalobce v doplnění odvolání namítal, že i kdyby se skutečně dopustil přestupku tím, že by se nepřipoutal, rozhodně by se jednalo o přestupek ve formě nevědomé nedbalosti, neboť zásadně jezdí připásaný bezpečnostním pásem. Kdyby se někdy nepřipoutal, bylo by to pouze proto, že z nějakého důvodu zapomněl, rozhodně by se tak nestalo úmyslně. Žalobce nevidí žádný přínos v tom, že by nebyl připoután, neboť ho bezpečnostní pás nijak neomezuje. Naopak se cítí bezpečněji, když je připoután. Žalobce tak neměl jediný důvod nebýt připoutaný. Zavinění vyjadřuje vztah mezi vůlí fyzické osoby a určitou právní skutečností, nejčastěji vznikem protiprávního stavu. Vzhledem k tomu, že žalobce nikdy předtím trestán za nepřipoutání se, jak vyplývá z žalobcovy EKŘ, lze presumovat, že žalobce jezdí vždy připoutaný (kdyby tomu tak nebylo, tak by to v jednom z jedenácti záznamů, které má v EKŘ, bylo zohledněno), a pokud by se náhodou stalo, že připoutaný nejede, nestalo by se tak úmyslně, ale nedbalostně. Ostatně správní orgán ani neuvedl, jaký konkrétní důkaz (vyjma konstatování, že i děti ví, že se pásat musí) ho vedl k tomu, že považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

za fakt, že žalobce chtěl porušit či ohrozit zákonem chráněný zájem, přičemž pro případ, že se tak stane, s tím byl srozuměn. Dle názoru žalobce správní orgán úmyslné zavinění v tomto případě mohl konstatovat pouze tehdy, pokud by např. při výslechu žalobce sám žalobce konstatoval, že se záměrně nepřipoutal, protože chtěl spáchat sebevraždu najetím do protijedoucího vozidla ve vysoké rychlosti.

12. Žalobce též mimo žalobní námitky požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a nesouhlasil s tím, aby na webu NSS byly uvedeny osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce. Argumentoval tím, že právní zástupce žalobce v roce 2017 vystupoval ve stovkách řízení před soudy pro věci správního soudnictví, nemá zájem na tom, aby z webu NSS byl ze strany veřejnosti a orgánů státní moci zjistitelný jeho časový program jakožto advokáta, jde o jeho soukromou věc. Rovněž měl za to, že jako advokát je soukromoprávní osobou, která má zájem na tom, aby ze strany veřejnosti nebyl ztotožňován se svým klientem. Namítal protiústavnost ust. § 130 odst. 1 Směrnice č. 3/2017 Kancelářského a spisového řádu NSS. Domníval se, že žalobce a jeho právní zástupce mají právo být zapomenuti, navrhl aplikaci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016.
13. Žalobce konečně navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správního řízení, uvedl, že k námitce neprovedení důkazu selektivním vyšetřením paměti, nedostatečnému odůvodnění sankce a úmyslu se již vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K rozporům ohledně výpovědí policistů žalovaný uvedl, že neobsahují žádné podstatné rozdíly, svědci shodně popsali rozhodné skutečnosti. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
16. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 28. 11. 2017, žalobce v něm byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že *„dne 16. 11. 2016, v 09:20 hodin, řídil vozidlo tovární značky X, registrační značky X, po ulici Plzeňské, ve směru jízdy z centra, u domu č.p.177, v Praze 5, přičemž při jízdě držel v levé ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zařízení. Dále bylo zjištěno, že řídil uvedené motorové vozidlo, ačkoliv nebyl ve vozidle na sedadle připoután bezpečnostním pásem.“. Žalobce tím úmyslně porušil povinnosti uložené v ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona za použití § 12 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně vyšel z oznámení o přestupku, úředního záznamu a svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Správní orgán I. stupně zhodnotil provedené důkazy, požadavek na provedení důkazu selektivním vyšetření paměti policistů byl odmítnut jako irelevantní, žalobce i jeho zástupce měli možnost se účastnit výsledku obou policistů, bez omluvy se však nedostavili a svého práva klást svědkům otázky nevyužili. Podle správního orgánu je zpochybňování výpovědí policistů účelové, žalobce se nechal v řízení zastoupit Ing. M. J., reprezentujícím společnost nabízející tzv. pojištění proti pokutám, z úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že Ing. J., potažmo Česká vzájemná pojišťovna motoristů, opakovaně vystupuje ve správních řízeních s obstrukční taktikou, což se projevilo i v tomto řízení, když byla např. účelově podána žaloba proti nečinnosti.

17. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že není nutné provádět další důkazy, byl-li zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v tomto směru byl shledán správným postup správního orgánu I. stupně. K hodnocení výpovědi policistů doplnil, že je patrné, že nejde o domluvené výpovědi, je zřejmé, že policisté si případ pamatovali, neboť výjimečně vykonávali službu v Praze 5. K jednání, kde svědci byli vyslýcháni, se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, připravili se tak o právo klást svědům vlastní otázky, správní orgán pak není povinen ani schopen domýšlet všechny varianty možných dotazů od obhajoby. Námitku, že některý z policistů snad mohl mít jako milenku přítelkyni žalobce, odmítl žalovaný jako účelovou, se snahou zdiskreditovat svědky, též jde o argumentaci používanou zástupcem opakovaně. Žalovaný též odmítl argumentaci žalobce předestřenou v odvolání, že místo mobilního telefonu mohl žalobce držet holící strojek či sledovat televizi. Žalovaný rozvinul odůvodnění výše sankce, když uvedl, že přestupky byly spáchány dva, navíc v čase a místě zvýšeného pohybu ostatních účastníků provozu, přestupková minulost žalobce byla hodnocena v souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55 a rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, který připouští možnost z přestupkové minulosti vyvodit příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích a jakým způsobem. Žalovaný konečně aproboval závěr prvostupňového orgánu o formě zavinění v úmyslu nepřímém, s odkazem na to, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění mnoha skupin, proto nelze jednání hodnotit jako nedbalostní.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
21. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
22. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

K námitce nesprávného hodnocení výpovědi policistů a neprovedení dalších důkazů

23. Žalovaný měl pochybit, když neprovedl navržený důkaz selektivním vyšetřením paměti policistů, svědkové nejsou věrohodní a nestranní, neboť byli pod vlivem tzv. čárkového systému, jejich výpověď byla nesprávně favorizována, mezi jejich výpověďmi jsou rozpory, je dán též rozpor mezi výpověďmi a úředním záznamem.
24. Soud neshledal, že by v posuzovaném případě výpovědi policistů trpěly jakýmkoliv nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich podjatosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Jejich výpovědi jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že stěžovatel nebyl připoután a že držel v levé ruce mobilní telefon. Shodně označili místo, kde událost zpozorovali (ulice Plzeňská, směr z centra), též kde vozidlo žalobce zastavili, který z policistů vozidlo řídil, který pak komunikoval s žalobcem. Soud konstatuje, že i popis, v kterém pruhu které vozidlo jelo, se v zásadě shoduje. Oba svědci shodně vypověděli, že vozidlo žalobce jelo v

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pravém jízdním pruhu, vozidlo policistů ho předjíždělo v levém pruhu. Podle výpovědi svědka K. podezření na to, že řidič není připoután a telefonuje, vzniklo už chvíli předtím, když jeli v pravém pruhu za žalobcem. S jistotou však toto jednání žalobce spatřili až v momentě, kdy jeli vedle něj v pruhu levém, o tomto okamžiku vypovídali oba svědci shodně. Ve světle těchto skutečností pak pozbývá významu argumentace žalobce, že kvůli spoileru či síťce na zadním skle nebylo do vozidla dobře vidět. Naopak s tím koresponduje výpověď svědka K., že na jednání pojali ze zadního pohledu toliko podezření. Pokud míjeli vozidlo v levém pruhu, oba policisté jasně viděli, že žalobce drží v ruce mobilní telefon a není připoután. Vozidlo žalobce podle výpovědi obou policistů nemělo tmavá skla. Oba svědci též obdobně popsali chování žalobce po nehodě. Tvrzení žalobce, že snad policisté si kontrolu spletli, je ničím nepodložené a čistě spekulativní, nijak nevyplývá z provedeného dokazování.

25. V souvislosti s tvrzením o tzv. čárkovém systému lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2020 č. j. 8 As 329/2018 – 52: „*K věrohodnosti výpovědí policistů s odkazem na tzv. čárkový systém, Nejvyšší správní soud konstatoval, že takovéto obecné tvrzení bez dalšího nemůže způsobit pochybnosti o věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, čj. 2 As 194/2017-37). Otázku věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů řešil Nejvyšší správní soud již mnohokrát, proto lze odkázat na jeho konstantní judikaturu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodného), nevyplývá-li z okolností konkrétního případu něco jiného (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2007 čj. 4 As 19/2007-114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63), naopak v případě nepravdivého svědectví by mohli počítat s přísným služebním, popř. trestněprávním postihem. Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat také důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného (například z důvodu osobních sporů v soukromoprávních věcech). V již citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 83/2010 Nejvyšší správní soud poukázal na to, že i systém hodnocení a odměňování policistů může vzbudit pochybnosti o jejich nestrannosti, přistoupí-li k němu další okolnost spočívající například v neobvykle důkladné prohlídce stavu vozidla při běžné silniční kontrole, k níž chybí adekvátní vysvětlení. O zaujatosti policistů dále mohou svědčit rozpory v jejich výpovědích.*“
26. V nyní posuzovaném případě však takové pochybnosti soud neshledává a ničím nepodložená spekulativní tvrzení žalobce nejsou ani způsobila je vyvolat. Žalovaný tak nepochybil, pokud neprovedl důkaz Zprávou o výsledku šetření ve věci ze dne 30. 4. 2013, případně výslechy dalších policistů, jako nadbytečné tyto důkazy neprovedl ani soud.
27. Soud též neshledal, že bylo postupováno v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 520/16, neboť v projednávaném případě nebyly favorizovány výpovědi policistů

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

před výpovědí žalobce. Žalobce totiž v řízení nevypovídal (ve smyslu účastnické výpovědi), na ústním jednání své vyjádření shrnul do jedné věty, že s obviněním nesouhlasí, že si není vědom spáchání přestupku. Též situace v projednávaném případě byla výrazně odlišná od skutkových okolností, ze kterých vycházel nález. V případě posuzovaném v nálezu obviněný učinil trestní oznámení učiněným na Generální inspekci bezpečnostních sborů, kdy policisté měli jen nečinně přihlížet nezákonnému postupů revizorů proti obviněnému, za toto trestní oznámení byl obviněný stíhán pro zločin krivého obvinění, soud přitom uvěřil výpovědím policistů a revizorů, nedostatečně vysvětlil zhodnocení těchto výpovědí, ačkoli v daném případě jednoznačně existovaly pochybnosti o jejich nestrannosti. Ústavní soud zde zdůraznil, že *„potvrdila-li by se verze incidentu uváděná stěžovatelem, mohlo by to mít negativní důsledky pro dotčené policisty a revizora, včetně jejich případného postihu (trestního, disciplinárního či občanskoprávního). V případě těchto policistů a revizora se tedy nepochybně nejednalo o osoby, u nichž by a priori bylo možno vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení či vztah ke stěžovateli, a u nichž by si tak bylo možno vystačit toliko se zběžným posouzením jejich svědecké věrohodnosti.“*

28. K tvrzenému rozporu mezi svědeckými výpověďmi a úředním záznamem ze dne 16. 11. 2016 soud konstatuje, že z úředního záznamu je zřejmé, že žalobce nesouhlasil s vyřízení věci blokovou pokutou na místě, dale tvrdil, že je třeba se poutat až během jízdy, proto nejde o přestupek. V tomto smyslu *“přestupkové jednání odmítal”*. Výpovědi jsou pak s úředním záznamem naopak v souladu, z výpovědí je zřejmé, že žalobce nepopíral vytýkaná jednání, odmítl však vyřídit věc na místě a požadoval zahájení správního řízení.
29. Pokud žalobce namítal, že žalovaný se nevypořádal s argumentací, že policisté do vozidla nemohli vidět přes spoiler a síťku a argumentací ohledně uchycení pásu ve vozidle, zde soud konstatuje, že tato námitka nebyla vypořádána explicitně, když toto pochybení žalobce v odvolání nenamítal, nicméně správní orgán I. stupně i správní orgán odvolací se podrobně skutkovými zjištěními o průběhu kontroly zabývaly. Nelze přehlédnout, že ač příkaz o uložení pokuty byl žalobci doručen dne 16. 2. 2017, výslech policistů proběhl dne 7. 11. 2017 na druhém jednání ve věci, žalobce prvně přednesl argumentaci o spoileru a síťce až v podání ze dne 21. 11. 2017. Na výslech svědků přímo navržený žalobcem se ani žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili, správní orgán neměl žádné indicie, aby vedl výslech i tímto směrem. Soud tuto verzi žalobce má pak za jednoznačně vyvrácenou dokazováním.
30. Žalobce dále namítá, že nebyla zjištěna četnost služeb policisty V. v jiných částech Prahy, než v Praze 8. Tato námitka taktéž není důvodná, neboť v tomto směru nevznikly žádné pochybnosti o správnosti výpovědí obou policistů, nelze též přehlédnout, že tento požadavek vznesl žalobce prvně až v žalobě, přitom mu nic

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nebránilo klást policistům v tomto směru dotazy, případně tento důkaz navrhnout obratem správnímu orgánu. Jako nadbytečný jej neprovedl ani soud.

31. Vedle žalobcova zájmu na výsledku řízení oslabuje věrohodnost jím prezentované skutkové verze jeho procesní strategie. Řadu skutečností stěžovatel totiž uvedl až v průběhu odvolacího řízení, ačkoliv je mohl sdělit policistům již na místě, resp. posléze v běhu řízení před správním orgánem I. stupně (např. tvrzení o zvláštním vedení bezpečnostního pásu). Obviněný z přestupku má nesporně možnost zvolit si vlastní procesní strategii. Správní orgány mu nemohou bránit v tom, aby tvrdil nové skutečnosti, či navrhoval nové důkazy k podpoře své skutkové verze. Nemohou jej ani odmítnout provést s pouhým odkazem, že byly vzneseny pozdě. Se zvolenou procesní strategií se však pojí i odpovědnost obviněného. Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznášá až v pozdějších stádiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vyčítat, že takový postup stěžovatele podlamuje celkovou věrohodnost jeho příběhu (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, bod 37). Důkazní návrhy byly zjevně nadbytečné, uplatněné s cílem protahovat správní řízení. O tom v této věci s ohledem na nepochybně zjištěný skutkový stav není sporu. Ostatně i přestupkové řízení se řídí principem efektivity (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 20).
32. Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. To však neznamená, že správní orgán je povinen provést každý důkaz, který mu účastník řízení navrhne. Ustanovení § 52, věta druhá správního řádu stanoví, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Před provedením důkazu je tedy správní orgán oprávněn posoudit, zda je navrhovaný důkaz způsobilý přinést jakékoliv poznatky ke zjištění skutkového stavu či zda se jedná pouze o obstrukční taktiky obviněného z přestupku s cílem vyhnout se hrozící sankci a navrhovaný důkaz nemá ve vztahu ke skutkovému stavu věci žádnou vypovídající hodnotu. Neprovedení navrhovaného důkazu je správní orgán povinen odpovídajícím způsobem odůvodnit (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, či usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Též judikatura Evropského soudu pro lidská práva uvádí, že není povinností soudu (respektive správního orgánu) bezpodmínečně připustit důkazní návrhy obviněného (viz rozsudek ze dne 22. 4. 1992, č. 12351/86, Vidal proti Belgii, bod 33).

33. Žalovaný správně dospěl k závěru, že provedení dalších důkazů nebylo potřebné, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nevznikly žádné důvodné pochybnosti o správnosti těchto zjištění.

K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno úmyslné zavinění:

34. Žalobce namítal, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neodpovídá závěru správních orgánů o úmyslné formě zavinění ohledně přestupku spočívajícího v nepřipoutání se, nebylo brojeno proti formě zavinění přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu.
35. Nepřímý úmysl je definován v ust. § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tak, že pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Vědomá nedbalost je definována v ust. § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona tak, že pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.
36. Otázku zavinění nehodnotily správní orgány zcela správně, když opominuly, že zavinění zahrnuje nejen složku vědění, ale též složku volní. Z odůvodnění prvostupňového orgánu se podává, že žalobce musel vědět, že předpisy svým jednáním porušuje, tyto skutečnosti (povinnost se při jízdě poutat) jsou známe všeobecně nejen řidičům, žalovaný pak jako odvolací orgán doplnil argumentaci o skutečnost, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění pro skuliny AM, A1, B1, B, C1, C, CE a T, z čehož lze usuzovat na znalost předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích. S touto argumentací se lze zcela ztotožnit, nevypovídá to však nic o druhé složce zavinění, tj. o složce vůle. Vědomá nedbalost se shoduje s eventuálním úmyslem v intelektuální složce, ale oproti eventuálnímu úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti pachatel ví, že může způsobit následek přestupku, avšak nechce ho způsobit, ani s ním není srozuměn. Naopak spoléhá, že ho nezpůsobí. Při posuzování rozhraničení vědomé nedbalosti od eventuálního úmyslu je třeba hodnotit, zda důvody, pro které pachatel spoléhá, že následek nezpůsobí, mají charakter dostatečných důvodů, za něž je možno považovat jen takové důvody, které sice v posuzovaném případě nebyly způsobilé zabránit relevantnímu následku, ale v jiné situaci a za jiných podmínek by k tomu mohly být reálně způsobilé. Skutečnosti duševního (psychického) života významné pro právní závěr o tom, zda tu je zavinění a v jaké formě, jsou předmětem dokazování právě tak jako všechny ostatní okolnosti naplňující znaky trestného činu. Soud má za to, že jakkoliv se jeví obecně pravděpodobné, že žalobce byl srozuměn s následkem, v projednávaném případě poznatky o takové vůli žalobce nijak nevyplývají z dokazování, přičemž u přestupku spočívajícího v nepřipoutání se je nutno uvažovat i o spáchání přestupku formou nedbalostní. Nelze žalobci přisvědčit, že na vůli lze usuzovat pouze z přímého

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vyjádření žalobce, poznatky ohledně vůle žalobce mohou vyplynout i z dalšího dokazování. Základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn. zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. V této souvislosti srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68.

37. Nicméně, podle § 3 zákona o přestupcích platí obecné pravidlo, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčeno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce či její výměry (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Pokud byl přestupek spáchán v přímém úmyslu, bude to zpravidla při rozhodování o sankci přitěžující okolností, naproti tomu zavinění přestupku v nevědomé nedbalosti může být okolností polehčující. V projednávané kauze správní orgány uložily pokutu téměř při dolní hranici zákonné sazby, konstatovanou formu zavinění pak nepřičetly k tíži žalobci (str. 5 napadeného rozhodnutí). Ve formě úmyslného zavinění byl pak spáchán přestupek spočívající v držení mobilního telefonu za jízdy, byly shledány pak další přitěžující okolnosti. Přestože tedy úvaha správního orgánu o formě zavinění v úmyslu nepřímém ohledně přestupku spočívajícím v nepřipoutání se zůstala neprokázána, nemůže tato skutečnost nic změnit na závěru, že se žalobce daného přestupku dopustil zcela jistě minimálně formou nedbalostní. Byť je tedy tato žalobní námitka důvodná, nemohla na rozhodnutí ve věci nic změnit, a není tak ani důvodem pro zrušení napadeného tožhodnutí.

K námitce nedostatečného odůvodnění sankce a pochybení při zohlednění záznamů v kartě řidiče

38. Žalovaný podle žalobce neuvedl, zda se jednalo o polehčující či přitěžující okolnost, a jaký vliv na výši sankce měla ta která okolnost, ke které správní orgán přihlédl.
39. K tomuto soud uvádí, že odůvodnění sankce je dostatečné, správní orgán I. stupně sice nejprve velmi obecně zkonstatoval, že hodnotil otázku spáchání přestupků, míru zavinění, způsobený následek, výchovný účinek, poté však uvedl že přihlédl k 11 záznamům žalobce v kartě řidiče. Je zřejmé, že tato okolnost je přitěžující, když správní orgán konstatoval, že to dokládá přístup žalobce k dodržování dopravních předpisů, přitom šlo o vážnější přestupky (tři záznamy jsou dopravní nehody, řízení bez registrační značky, jízda na červenou, opakované překročení rychlosti). Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pak v napadeném rozhodnutí tuto argumentaci rozvedl a doplnil, že výše sankce zohledňuje dále skutečnost, že byly spáchány přestupky dva, přestupek byl spáchán v čase a místě zvýšeného pohybu ostatních účastníků provozu, přitom soud shodně s žalovaným konstatuje, že je naprosto zřejmé, že jde o okolnosti přítěžující. Žalovaný pak dále uvedl, že jediná polehčující okolnost spočívá v tom, že nedošlo ke škodě na zdraví či majetku, tuto argumentaci je nutno korigovat s ohledem na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018 – 32 či ze dne 21. 10. 2019 č. j. 9 As 145/2018 – 32, podle kterých skutkové podstaty přestupků v oblasti silničního provozu jsou konstruovány ve značné míře právě jako ohrožovací. Je tomu tak proto, že chráněným zájmem je zde bezpečnost a plynulost silničního provozu. Charakteristikou tohoto provozu je hustota, intenzita, pohyb značného množství osob a věcí. Povaha provozu předpokládá vysokou míru sebekázně každého účastníka, dobrovolné a uvědomělé dodržování jeho pravidel, protože možnosti regulace, včetně zásahů proti porušování, jsou omezené. Riziko vzniku škod na životech, zdraví a na majetku je přitom trvale přítomné. Důležitou funkcí sankčních oblastí práva je preventivní působení na adresáty uložených povinností, ať již v rovině příkazů nebo zákazů. Jestliže k naplnění skutkové podstaty ohrožovacího přestupku postačí právě hrozba následků, je přestupek dokonán jednáním, které ohrožuje bezpečnost silničního provozu, aniž by bylo požadováno, aby došlo k poruchovému následku, tedy typicky k dopravní nehodě se škodami na zdraví či majetku. To, že k takovému následku nedošlo, nelze proto v rámci ukládání správní sankce u ohrožovacích deliktů zohlednit ve prospěch pachatele.

40. Takovým ohrožovacím deliktem je právě i přestupek spočívající v držení telefonního přístroje v ruce při řízení vozidla, či nepřipoutání se za jízdy. Výše popsané dílčí pochybení nicméně nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že správní organ I. stupně nevybočil z mezí správního uvážení, byť pokuta je vzhledem k popsaným okolnostem spíše nižší.
41. Ohledně námitky, že při výměru sankce nemělo být přihlédnuto k 11 spáchaným přestupkům soud konstatuje, že postup žalovaného, kdy tuto skutečnost vzal v úvahu při hodnocení osoby pachatele, je v souladu s judikaturou, zde soud odkazuje na podrobné odůvodnění žalovaného (str. 5 napadeného rozhodnutí). Soud má výhrad toliko k argumentaci žalovaného, že by o zahlazení přestupku měl žalobce správní organ žádat, když tato procedura není nijak upravena. Analogická aplikace institutu zahlazení podle trestního zákoníku se ve prospěch obviněného projeví toliko tím, že při ukládání sankcí ke starším přestupkům správní organ nepřihlédne (ve smyslu hodnocení recidivy). Zde soud konstatuje, že žalobce před spácháním přestupku podle karty řidiče spáchal od 4. 3. 2007 11 přestupků, poslední 21. 6. 2016, tedy pouhých 5 měsíců před spácháním projednávaného přestupku. Z karty řidiče dále plyne, že další dopravní přestupek byl spáchán 30. 3. 2017, což též nasvědčuje správnosti úvahy

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalovaného v tom směru, že žalobce je osobou se sklonem k porušování pravidel silničního provozu.

K námitce, že se žalovaný nezabýval tím, zda pro žalobce není novější právní úprava výhodnější:

42. Žalovaný se touto námitkou zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí. Pro uplatnění institutu mimořádného snížení sankce v projednávaném případě nebyly podmínky. Zde soud doplňuje, že sankce nebyla uložena v nejnižší možné výši 1 500 Kč, není proto zřejmé, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že by žalovaný mimořádné snížení sankce v jeho případě aplikoval. Pokud jde o výslovnou úpravu polehčujících okolností, v § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jsou demonstrativně uvedeny polehčující okolnosti (pachatel spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých, spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost, napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu, oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podrízení nebo závislosti na jiném). Ani v tomto případě ze spisu, ani z tvrzení žalobce neplyne, které z těchto polehčujících okolností měly v projednávaném případě nastat. Právo žalobce na spravedlivý proces aplikací přestupkového zákona účinného v době spáchání přestupku porušeno nebylo, žalovaný i zde postupoval správně.

VI. Závěr

43. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
44. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se stricto sensu o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce žalobce opakovaně a NSS se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, kde uvedl: „Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

- 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“ S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobce za důvodný.

45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně